

Balajthy Ferenc

Mert nincs más!

*(Ha, minden út a Mindenségbe vezet)
Serfőző Simonnak*

Mikor már nincsenek szavak, az írás
Is elszáll, mikor már magunkban sem
Találunk semmit, nincs nevetés, sírás,
Nem szeretünk, hiszünk, és búzaszem

Nem csíráll, nem kristályosodik a só,
Mikor már nincs kint/bent, és az ittlét,
Mikor megöl a Minden, s elszáll a szó,
S társ mind elhagy, kit öröknek hittél!

Barlangrajzokon kitépett gyermekszív,
Hol a Nincs is elfogy, a Semmi se hív,
Csönd, s feledés borostyánban neved.

Fény hulláma sötét tenger, mint ember,
Mikor már nincsenek rá szavak, s írás, –
Akkor, Minden a tiéd, mert nincs más!

Valaki mindig...

(Békeszonett háború idején)

Ne eget sírj, karámba kötve fényt,
Megjön a hajnal bíboros sereggel.
Szabad szíved rabja bár ha lennél,
Kitáncol majd sírjából is a reggel.

Hiába száll vak lárma, szörnyű zaj,
Csak a hit, a gondolat a fénysebes!
Rád szakadhat holnaponta száz baj,
Éltetni kell mindazt, amit érdemes!

Ha csendbe fül a fény, harang, a dal,
Nincsen rá mentő gyógyír egyhamar,
Fölragyogni, – és fölfeszülni mégis

Érdemes, ha csönd ölel, s a páfrány,
Lelked színevesztett, hű szivárvány,
S valaki mindig, – föltáncol az Égig!



Kicsinyke ország

*„Neved Arkangyali rendek
ragyogóra aranyozzák. –
Neved édes, neved áldott,
gyönyörű szép Magyarország!”*

(Makkai Ádám: Magyarország nevére)

A Nap tartja a Földet, és a Föld
Az én Hazámat. Szívem dobog
Ott, Lelkem róla dalokat költ,
Érte imádkozom, és áldozok!

Nevére veszi, kik itt születnek,
Ősanyanyelvvel mind magyarok.
Népek tengerén el nem vesznek,
Óvja az Úr, védik angyal karok.

Hazánkért élni és halni, – hűség,
Magyarnak lenni gyönyörűség,
Neved méz, neved áldott marad!

Bearanyozott, kicsinyke ország,
Majd keblére ment a Nagyvilág, –
Közös Földön, s közös Ég alatt!